

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

De Officijs defunctorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

restituatur; inde submotis, si qui ea vsurparint.

Et si cui locus sepulture deinceps dabitur in ecclesia, humi tantum detur; & sepulchrum in quo cõditur, opere fornicato cum reliquo ecclesiæ pavemento æquatum sit.

Protr 4. pag. 137.

Ne cuiquam ex vlla cuiusvis ordinis ecclesia mortui cadauer perpetuæ sepulture traditum aiportare liceat, nisi facultate ab Episcopo impetrata, eaque literis nominatim exarata.

Ibidem.

Parochus, intra cuius parochiæ fines aliquis aliene parochiæ occisus est, eius cadauer liberè aliò transferri nullo pre-textu prohibeat: nihilque ea de causâ accipiat. Si verò translatio ea cum funere fit, liberum ei sit vti iure suo.

De funeribus, & exequijs clericorum.

Protr 6. vif.

Sacerdos, aut clericus defunctus, vbi lotus fuerit, vestibus quotidianis cõmunibus vsque ad vestem talarem inclu suè, tum vestitu clericali ecclesiastico, quem ordinis sui ratio deposcit, indui debet.

Sacerdos quidem supra talarem vestè, alba, cingulo, amictu, manipulo, stola, & casula, seu planeta albi coloris induatur.

Diaconus, alba, cingulo, amictu, manipulo, Dalmatica, & stola super humerum sinistrum, quæ sub axilla dextera annectatur.

Subdiaconus verò, alba, cingulo, amictu, manipulo, & Tunicella.

Alij verò inferiorum ordinum clerici, super pelliceo supra vestem talarem, & insuper tonsura ornari debent.

Itidem alij sacro vestitu, pro ordinis, dignitatisque ecclesiasticæ gradu.

Ibidem.

Qui in superiori ordine constituti sunt, inferioris ordinis clericum nõ deferent; sed Sacerdotè Sacerdotes, Diaconum Diaconi, Subdiaconum Subdiaconi: & sic ordine ceteri esserant, nisi necessitas aliquando sua leat digniores ab inferioris ordinis hominibus esserri.

Ibidem.

Episcopum verò mortuum, ij qui in ecclesia cathedrali dignitates obtinèt, & canonici digniores esserant.

Canonici mortui funus, eiusve, qui eiusdem ecclesiæ, in eave dignitatem obtinebat, capituli sumptibus à reliquis canonicis fiat, tum pro eius animæ salute Missa conuentualis celebretur, & vnusquisque item canonicus, ministerve eiusdem ecclesiæ, qui sacerdos fit, Missam itidem pro eo celebret.

Protr 4. pag. 137.

Parochi mortui funus, vnuerfi illius regionis, in qua ille habitabat, Preposituræve, Plebanatus, aut Archipresbyteratus Parochi obeant: nisi foraneus illius regionis Vicarius minorem numerum statuendum censuerit.

Ibid. 4. 137.

Primo autem post eius obitum die, eorum vnusquisque pro ipsius animæ salute Missæ sacrificium faciat. Quòd si eo die pro mortuis fieri ex ecclesiæ instituto vetitum sit, alio proximo die quo interdictum non sit, omnino fiat.

Pro mortuo Rectore decem ad sumam dierum spatio omnes eius regionis aut plebanatus Parochi in ecclesiam conueniant, quæ eis à clericorum regionis præfecto, aut Vicario foraneo præscribetur: qua in ecclesia pro eo Missam conuentualem solenni ritu celebrent;

Ibidem.

tum supplicationibus & precibus Deum piè sanctèque orent, vt orbato gregi rectorem dare velit iuxta cor suum.

Quicumque verò eiusmodi pietatis officia præstiterint, eorum nomine causave nihil neque exigant, neque petant.

Is verò cui vacantis ipsius parochialis ecclesiæ administratio commissæ est, fideles illius parochiæ incolas sepe hortetur, vt omni intima animi pietate à Deo Rectorem precentur, qui illius ecclesiæ curationem gerere rectè possit.

Parochus, illius qui proximè præcessit parochi anniuersaria, stato die quo ille obiit, celebratione Missæ parochialis agat; si autè pro festi, solennisque diei ratione tunc agi nõ licet, alio die proximè antecedente quo licebit, pro illius animæ salute piè religioseque exequatur.

Protr 6. vif.

De Officijs defunctorum.

In omni ecclesia parochiali, vel collegiata, singulis Dñicis anniuersaria que in hebdomadâ proximè sequentem in ea ecclesia celebranda erant, fidelibus deuen-

Protr 6. vif. d. 137.

denuncientur. Idemque de septimo, & trigesimo, & alio huiusmodi officio preestetur, adhibita breui cohortatione ad orandum pro mortuis.

Quod si huiusmodi anniuersarij dies in Dominicam, aut aliam diem, quæ ecclesiæ præcepto, aut consuetudine colatur, incidant; officia mortuorum transferantur, non quidem in sequentem diem, pro ut in sanctorum officijs fit, sed in præcedentem, vt antiqui est institutum.

Postquam corpus sepulture traditum est, Parochi eos ad quos pertinet, pie hortabuntur ad sacra diuinorum officiorum suffragia mortuis præstanda: qua in re illud caueant; ne quod pietate adducti suadere debent hæredibus mortuorum, id cupiditate impulsu molestius flagitent, ac sic fidelibus offensionem sint.

Porro tempus opportunum ad huiusmodi officia pro defunctis celebranda ecclesiastico ritu introductum est dies tertia, septima, trigesima: & anniuersaria: quod non ita intelligendum est, vt alijs diebus pro mortuis sacra officia præstare non liceat; sed quod his diebus mortuorum commemoratio celebrari consueuerit; cuius ritus mysteria à sacerdotibus scriptoribus traduntur. Nonam autem diem, quia superstitionibus gentilium non vacat, nunquam ecclesia catholica admittit, vt S. Augustinus præcipue testatur. Consueuerunt etiam alij quadragesimum, alij quinquagesimum, alij sexagesimum, alij denique centesimum diem in defunctorum memoriam celebrare, vt potè qui mysterijs non vacent.

Missæ defunctorum, corpore præsentem omni die celebrari potest, præterquam in parasceue, & paschate: quibus diebus non licet corpus sepulture tradere, nec Missam pro eo cantare.

Orationem vespertinam pro mortuis in hac prouincia institutam Parochi omnino retineri studeant; ac propterea sæpè accurata cohortatione ad illius studium, vsuque perpetuum parochiales suos inflammare studeant; centum dierum indulgentiam proponentes, ijs à Gregorio XIII. concessam, qui sono campanæ moniti, pro mortuis pie recitarint psalmum. De profundis, aut orationem

dominicam, aut salutationem angelicam tendixerint.

Quæ oratio ab omnibus in omni parochiali ecclesia eadem hora, nempe æstate prima hora noctis, hyeme verò secunda hora habeatur.

Cuius orationis significatio campanæ sono fiat, ritu salutationis angelicæ; ita tamen vt inter primum & secundum campanæ signum, necnon inter secundum & tertium, tres etiam ictus campanæ distincti breuissimo interuallo dentur.

De curando cadauere.

Postquam anima egressa fuerit de corpore, corpus domi lauari debet, & omnino ita curari, vt quamdiu steterit super terram, non fæteat. Illud autem monebunt Parochi, vt virorum corpora à viris, mulierum autem à mulieribus curentur. vestiatur deinde corpus vestibus communibus.

Tum qui aderunt sacerdotes, aut ipsi absentibus, laici dicent orationes, [Deus vniuersarum &c. aliam item. Deus qui humanarum &c.] suo loco dispositas.

Collocabunt deinde corpus sic indutum, vel super mensam aliquam, vel in terra loco decenti super aliquod stragulum, aut tapete, & ad pedes, caputve semper candelam accensam habebunt; parua item aliqua Crux super pectus, & inter manus defuncti ponatur: aut vbi Crux desit, manus in modum crucis componantur. Sæpè etiam aspergatur corpus aqua benedicta.

Quibus non liceat concedere ecclesiasticam sepulturam.

Studeat Parochus cognoscere, quibus sepulturam ecclesiasticam concedere non liceat: caueatque ne aliquem, contra quam sacrorum canonum iure statuitur, ad illam admittat. qua de re hæc illi ex sacris doctrinis deprompta sunt.

Negatur ecclesiastica sepultura paganis, Iudæis, & hæreticis, cum eorum fautoribus.

Excommunicatis maiori excommunicatione, etiam iniuste; qui in eorum obitu ab

Prouin. 7.
v. sup.

Prouin. 6.
v. sup. dioc.
11. p. 411.